

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 "
Negyed évre	1 "
Egyes szám ára 10 krajczár.	

Felolvasó szerkesztő:

VÖRÖS FERENCZ.

Kiadók:

JOERGES AGOST ÖZV. ÉS FIA.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATA SZERZŐTÉSEK DIJA:

100 szóig 2 frt., ezután kezdett 100 szóval 50 krral több

Magánhirdetések szerint számíthatnak.

Nyílt-tár bos sorért 10 kr.

Bélyegdíj mi áirdetésért 30 kr.

== Kéziratok nem adnak vissza. ==

Az évad végén.

Bizonyára kevesen sejtik a fenní czimből, hogy minő évadról akarunk szólni.

A téli évadnak végét csak a naptár jelzi, de völgyünkben a hólepel, a hasító hideg, utcainkon a jégréteg, az este felé előtűnő karmantyuk és boák erősen emlékeztetnek a télnek még tartó uralmára.

Itt tehát nem erről az évadról szólunk, hanem arról, a mely társadalmi életünkben jelez egy bizonyos időszakot, és pedig három óra terjedőt.

A lefolyt évnegyed elején abban a meglepetésben részesültünk, a kik azt a sok tervet, mely az új év kezdetén kivitelre várt, hogy színtársulat közzöntött be falaink közé. E meglepetésünk csak fokozódott annak láttán, hogy a Sembergy-terem állandóan „telt ház” számba véthetett.

Eddig abban a hitben voltunk, hogy városunkban csak október és november hónapokon át van a színészetnek évadja, s ime most azt tapasztaljuk, hogy a rövid időközökben egymást felváltó táncvizigalmak, műkedvelői előadások mítsen ártottak a színháznak, s ennek látogatottsága sem azoknak.

Közönségünk felbuzdult s eme buzgalomban lelkesen karolt fel minden kulturális irányú főrekvést; a mi csakis dicséretére válhatik.

TÁRCZA.

Anyam.

Leszáll a nap, ezer csillag

Tündöklök az égen;

A csillagok rezgő fényét

Gyönyörködve nézem.

Oh mily jó a magas égnak

Rezgő csillaglánya.

Mily jó, hogy oly hűn vigyáz az

Álmodó világra.

Sugárban szereterét

Leszórja a földre

S félelmet a kis virágnak

Elűzi örökre.

A mint a szép csillagtábor

Gyönyörködve nézem.

Az én drága énem anyám

Ínt eszembe nekem,

Ő is akként vigyáz reám,

Mint a csillag fénye

A föld minden virágára,

Minden levelére.

Minduntalan reám gondol

Álmában és ébren;

Nyugodalmát boldogságát

Feláldozná értem.

S ez örökös gondozásban

Soha ki nem farad.

Én Istenem áld meg érte

Kedves jó anyámat.

Kis Csunya.

Ámde a körülmények úgy hozták magukkal, hogy közönségünknek ezen kiváló jóindulatát a színtársulat, melyről el kell ismernünk, hogy ez az utóbbi években itt megfordult társulatoknál sokkal jobb, kelleténél nagyobb mértékben vette igénybe, s így nem lehetett az eredmény más mint az, hogy a tavasz első hátyában, a mikor újult erővel kellett volna társadalmunknak egyes felvetődő ügyeket elősegíteni, a kimerülés jeleivel kellett találkoznunk, a mi nagyon sajnálatos, de egyszersmind természetes is.

Erdőnkön túl vettünk részt egyes vállalkozásokban, s most elfárva tekintünk vissza e mozgalmas időkre, melyekben azt az oklást merítettük, hogy jövőre nem válnék javunkra egy-egy színtársulatnak ily hosszú ideig tartó szereplése. — Ugy tudjuk, hogy hatóságunk is ebben a meggyőződésben van s jövőre nézve az engedély adásánál tekintettel lesz a jelenleg tapasztaltakra.

Prielle Cornelia Selmeczbányán.

Városunkban mindenkor kellő méltatással találkoznak jelesünk, ha utjuk elvéte vagy előkészítve ide vezet.

Jeles művésznőnket is szívesen láttuk, s oly óvatiban részeltettük, a minőre nem is szá-

mitott, s a melynél fényesebbet mi sem kívánhattunk nyújtani.

Művésznőnk e hó 21-én érkezett a délutáni vonattal a Garamberzenézére eléje utazott küldöttséggel.

Az állomáson Ocsovszky Markovics Mária urnó fogadta egy hölgyekből s fehér ruhás leánykákból álló díszes csoport élén, a kiknek közelében akad. hallgatósí sorfalat képeztek.

Polgármesternék lelkes szavakkal, saját szerzeményű vessel fogadta jeles művésznőnket, a kire a meleg érzéssel elmondott szavak jó hatással voltak. Majd Rosenfeld Ilonka nyújtotta át kis közzöntővel díszes esokrát felhúruhas köztük két magyar ruhás társnői nevében, mire — szívesen látott vendégünk a kitört éjlenektől kísérve kocsiba ült.

A kocsisort szép számú közönség nézte az alsó utcán, emek járdáiról s háza ablakaiból.

A bányaigazgatósági épület melletti utca bejáratánál diadalkapu állott Prielle Cornelia tiszteletére, a vendéglátó polgármesteri család háza tornáza pedig, fenyőgalyakkal s lobogókkal volt díszítve. Itt a kis Ocsovszky Vilmos fogadta bátran elmondott üdvözléssel „Cornelia néni” az ovodások sorfala előtt.

A háziasszony által adott ebéden számos meghívott jelent meg a művésznő tisztelői közül, kik közül többen nemcsak jelenlétükkel, hanem lelkes tosztokban is adtak kifejezést tiszteletüknek.

Theophrastos jellemrajzai

Tavaszzal, mikor a féske megjön, midőn a kis virág kinyílna illatos kelyhet s víg madárdal tölti be az edes levegőt, oly szép az élet. Az embernek, e gyarbo, egynapi földi lénynek keblét öröm tölti el ilyenkor; kedves reményekből vidáman megy az utcán, míg egyszerre csak, váratlanul, az utca tulsó felén feltűnik látja retentő alakját az — adóvögrehajtonak. A mily vegyes érzelmek kelnek ezeken ilyenkor a balga földlakóban, oly vegyes érzelmek azok, melyek beműnk is támadnak, ha az életet figyelve nézzük.

Azt olvastam, hogy „a mi életünk egy nehéz hegyi utazás. Mindentünnen vész környékez; meredek sziklák fenyegetnek, majd szédítő mélységek rémítenek; vannak nehéz, életveszélyes helyek, hol alig bírnak áthaladni, s különösen találjuk hogy az ilyen kritikus helyeken legkönyebben jutnak át — a szamarak.*) E dolog magyarázata az, hogy az emberek inkább szédelő természetűek mint a szamarak. Mert ugyan ki hallott volna oly samarról, a mely török sorsjegyeket árult volna, hanem igen is olyanról, a ki vett ilyeneket; sohasem hallottunk olyan samarról, a mely öreg cizlindert új gyamaat akart volna eladni, hanem igen is olyanról, a ki vásárolt már ilyen.

Azt mondjuk, hogy az élet tarka. Ez a felfogás dolga. Tapasztalásunk alapján az életről különböző meggyőződést nyerünk, de idővel egyes fogalmak tudatunkból kiesnek s az így megmaradó fogalmaink alapuló életmódot bizony tarka lehet. Különböz ez a dolgot egy homályos példával fogom felvilágosítani. Életmóztunk ugy alakul, mint a hogy az apró hirdetések áttanulmányozása után lelkünkben ilyen gondolatok merülnek fel; hogy: Egy fess 22 éves, uraságotól levelet, valódi, rövid zongora a vasúti állomástól 2 kilométernyire — nőstlni óhaj.

*) Saphir's Conversations Lexikon.

De nézzük mit is teszünk mi életünkben. Reggel fel kelünk s este lefekszünk; napról napra ezt ismétljük, egész az unalomig, ugy, hogy életünköt egy végtelen hosszú ásitáshoz hasonlíthatjuk, mit e felovással en is csak nyujtani fogok. A jó ási ásitást éppen ugy megkívánjuk mástól, mint a boldog életet. Azonban a természet de talán az emberek maguk gondoskodnak elgőg aról, hogy ne unatkozzunk. A böles Heraklitos mondta, hogy: *nyevz jeli*, az az hogy a mindenség örökös változásban van. Csakugyan látjuk napról napra a letezés és megsemmisülés harcát a mit mi életnek nevezünk. A mi életünk is felighatál. Fél napi megsemmisülésből merítünk erőt fél napi kitüzdelemhez.

Előttünk es mögöttünk a megsemmisülés környez s létünknek ezt a kis, arasznyi idejét is harcözva kell eltöltönnök, harcban állva embertársainkkal, többnyire ellenük s ritkán velük küzdeve. Gyakran kell tapasztalnunk, hogy igazsággal küzd a gazság, hogy az élet merlegen nagyon gyakran az ideális remény van szembe állítva a reális nyereleményvel, s látjuk, hogy gyakran az elérendő csel sem elég világos, az eszköök meg pláne homályosak.

Azt gondolom, hogy az emberi eselekvések irányát mindenkor az igazságoknak kellene megszabnia. Igazság után kellene töreködnök; de hisz, ha az emberek egymás iránt igazságosak volnának, akkor nem volna igazságügy; felesleges lenne törvényeszek és kir. tablethote.

Valóban furesa állapotok lennének, ha dühögne köztünk az igazságosság. Akkor az emberek nem ezivakodnának, nem pörösködnének, nem vitakoznának, hanem ha az én kedves felebarátom állitana valamit, én azt az igazság kényserítő erejével fogva tüstént belátanám, megszűnnék a szellemi mozgalom s az ily életet halálnak is nevezhetnök. Bár állitásunkat így is fordíthatjuk, hogy a halál az igazság. Ó a legnagyobb igazságszolgáltató, mert ő az aki valóban egyenlően

Ebéd után a 47-ik czikk próbájára ment a művész, ki — miként szokta — jóindulatú oktató szóban ezúttal sem volt fukar.

Másnap ismét nagyobb társaság gyűlt egybe a vendéglátó háznál s az ebédén is.

Estve zsúfolt ház előtt játszott a Prielle Belotnak „47-ik czikk” drámájában Cora szerepét, ezt az excentrikus, vérszomjas alakot, kit tettekre az agy túlságigzottsága készí, mely később valódi örületbe megy át.

E szerep megírása ok megfigyelőre vall, a ki a szenvedélyeket — verből leste el, művészünk alakítása — tökéletes, hogy a szerző méltán követelje a nagy Voltairet, a ki egy alakja személyesítőjének azt mondta „Zairát én irtam, de az az öné, mert ön tette széppé.” Akár a törvényszéki akár a kertii jelenet nagyon alkalmas arra, hogy Cora személyesítője azt a forrongó szenvedélyt, azt a fájdalmat, mely a ereol nőt marczangolja, vad kitörésben juttassa kifejezésre a gesztus és hang együttes felhasználásával olyképen mint Elektra: de művészünk ezt nem teszi: nem rohan ide oda, nem tépdési haját, rubáját, hanem mozdulatlanul állva méri a legnagyobb, a leglesújtóbb vágásokat áldozatára boszút árasztó szavaival. Itt a pathos finomodottsága nyilatkozik játékában.

Mily fegyelmezett gyorsasággal váltakozik itt a szenvedély. Csodálatosan óvatos a legnagyobb felindultságban is, mert a kertben személyek jelenlétét feltételezi, s egyszerre egész hélyvel tör elő, ha a gyakran zavarólag előálló akadálytól nem kell tartania.

Ámde messze mennénk, ha bővebben bocsátkoznánk a jellemzés szépségének elemzésébe. Csak még az örülési jelenetről hozzuk fel azt, hogy egy kritikusunk szerint „igen nevezetes annak kiemelése, hogy az örület küszöbén egyszerre változik Cora kedélye és beszédmodora. Addig résen álló, a vele levőre figyelő volt: most ellenben, ha szól is Györgyhöz, csakhamar elfelejti jelenlétét és önmaga elé beszél, önmaga fordítja gesztusait. Szóval a művész itt nagy lélektani tapintattal megváltoztatja az előadási alakot s a mi az örült tárgsalgó modorának megfelelő: a dialogban mono-

log formát alkalmaz. Legmegragadóbb e nagy szerű képen az, hogy mihelyt Cora megőrült, Prielle Kornélia azonnal ügyekszik kibékíteni bennünket multjával. A szenvedélynek említett nyers, félelmes elapodásáról a finom érzékű és izlésű színész úgy tereli el figyelmünket, hogy szánalmas reszketés, sírás fogja el pillanatra.”

Fölösleges mondanunk, hogy játéka elragadta közönségünket, bár sajátos hanghordozása, a szavaknak gyors, rohamos elmondása, miközbe csak egyes szavakra fektet súlyt, a hallgatóság nagy része előtt idegenszerűnek tetszett, s tájékozatlanul hagyott többecke az előadási modorra nézve, a kik azonban a játék tökélyét teljesen elismerték.

Másnap azonban már egyenlő elragadtással néztük és hallgattuk végig a „Nagymamá”-t, csodálva az alakítást, a mely remek, gyönyörködve a művész előadásában s a mű szépségében egyaránt. Nagyon szerettünk e helyen ezen előadás szépségéről hosszabban szólni, de a szedő sietett, holnap ünnepe, a nyomda siet, nekem is sietnem kell.

Egyébként is fel kell vennem az elejtett fonalat s a czímbe vett tárgyat folytatnom a művészről itteni tartózkodásáról: bár e fonal első része papirszelvények rakódott kézirat alakjában már a nyomdába tñnt el, s emlékezetem csak gyengén tartja a fonal másik végét.

A kezdetben, egýesek szerint túlnagy arányokban megindított mozgalom a művész fogadtatása napján már rendes kerékvágásba jutott s ebben haladt tovább is.

Négy napra terjedő itteni tartózkodása alatt Ocsosvsky Markovics Mária urnóék volt a vendége, ki gondoskodott arról, hogy művészünk nagyon jól érezze magát és otthonosan, mihez nagyban járult az, hogy naponkint számokat látott asztalánál a művész tiszteői közül.

Elutaztakor többen kísérték ki a vasúthoz sőt még Garam-Berzenczére is.

Már csak a „Nagymamá”-ért is megérdemelte e tüntető szívéllyességet, a mivel itt találkozott.

Sőt a pessimistáknak úgy tñnik fel mintha a világ veszni indulna s fenbunag hirdetik hogy nem sokára leszen egy akol es egy — Pasteur. Nagyság az a mi nekünk imponal, szeretjük ha magunkat nagyoknak látjuk, ezért szokunk embertársainkat kicsinyíteni; pedig könnyű az embernek magát Galvernek tartani a Li-Lipót mezőn.

Sok ember azt hiszi, hogyha ő másokat felfuvalkóval lenéz: akkor ő a helyzet magaslatán van. De lát mi nem törődünk azzal, a mi érdekörtünkön kívül esik, ezt mi semminek tartjuk.

Pedig már maga a semmi is nagyon fontos dolog, mert ebből lesz minden. Ezt fényesen bebizonyította egy tudós barátom ilyen formán: „Semmiből lesz minden; semmiből csinálják az ágyút is meg az aranygyűrűt is.

Vesznek egy semmit és körülöntik bronzsal s kész az ágyú; vesznek egy semmit át körülveszik arannyal s kész az aranygyűrű. Van tehát egy ágyúnk meg egy aranygyűrűnk. A tárgyakat és fogalmakat akkor ismerjük valóban s tudjuk értékük szerint méltányolni, ha tudjuk, mi a különbség közöttük. Mi hát az ágyú és az aranygyűrű közt a különbség? ez: az ágyúval egyszerre sok embert lönek meg, az aranygyűrűvel pedig — egyet.”**)

Sok ember van, a ki meg van löve, ki így ki úgy. Neha mint Lukianos Nigrinosában írja, boldog az illető. A philozofusokról mondja, hogy ok mint ijászok veszik ezélba nyilaikkal hallgatói szívet. Az egyiknek nyila elshuhan a nem érdeklődő hallgató szíve mellett, a másike talál de rosszul, de akad a ki szavaival jól eltalálja hallgatói szívet s megszébzí de ezen sebek fájdalma édes örömtől okoz s az ély philozofus vizgatáló szavai kedvessé teszik az élet fájdalmait. De ritkaság az oly philozofus ki erre valóban képes volna.

** Szabolcska Mihály. 1460tőlésít.

Különfelek.

— **Vörös-kereszt egyeték** valósintúleg jóvá. hóban tartja közgyűlését, melyhez az előkészületek részben már megtették.

— **Czithra hangverseny.** Langenthal Karolina eziteratanítónő növendékei f. évi április-hó 3-án az ev. felsőtaniskola termében jötevény czélú czithra hangversenyt rendeznek változatos műsorral.

— **A f. hó 7-iki hangverseny,** melyet Ocsosvsky Markovics Mária urnó rendezett, 200 frtnal többit kitévő felvételeiből Bárdy Lajos szinzigazgató 100 frtot, az irgalmas növérek leányintézete 50 frtot, az árva inségesek 50 frtot kaptak; a felmaradó összeg a városi ovodának jut.

— **Hangverseny.** A m. kir. bányász és erdész akad. ifj. körének dal és zeneegylete működvelők közreműködése mellett a városi vígadó termében f. hó 24-iken hangversenyt rendezett, mely erkölcsi tekintetben fnyesen, anyagi tekintetben csak egyszerűen sikerült. A program nagyobb közönséget érdemelt volna, de azon nem lehet esodálkozunk, a heti események egészen kimerítették közönségünket. A terem törege azonban nem vette el a szereplők kedvét és mondhatni egész családias színezetet öltött magára az előadás. Az egyes szereplőket nagy tapsvihar üdvözölte, mikor a színpadra léptek, mi az egyes pécce-ek előadása után is megújult. A változatos program: 1. „Allegro” Haydn J. V. simfóniájából igen sikertelen adta elő a zenekar Rennert Olga k. a. és Niemezik Emil ur dískort, finom zongora játéka mellett. 2. „Egy bájosst.” Gabányi pompás párbeszédét rokonszenvesen tolmácsoltak Heinz Gizella k. a. és Lovik Béla ur. 3. „Egyveleg” Verdi „Nabuccodonozor operájából, két hegedűn előadták bravuros játék mellett Krausz Lujza k. a. és Vaszary Antal ur, míg zongorán nagyon ügyesen kísérte őket Niemezik Emil ur. 4. „Kakuk! hány évig élek?” Dal. Abt Ferenczöl Urbán Jolán k. a. ügyes zongora játéka mellett kellemmel és nagy sikerrel énekelte Schermer Alice k. a. 5. Valse brillante” Chopin-tól Winkler Clotilde k. a. szép zongora játéka mellett, megszokott ügyességgel adta elő Vaszary Antal ur. 6. „A szegény asszony könyve” Vörösmarty Mihály költeményét igen szépen szavalta Liszkay Ida kisasszony esengő hanggal s jó hangsúlyozással. A 7-ik pont a tenoristák rekedsége miatt elmaradt, míg a 8-ik pont „Allegro-Finale” Mozart XIII. simfóniájából nagyon esinos betanulással adta elő a zenekar. Megjegyeztük, hogy a felhangzó nagy tapsokra ráadásul Krausz Lujza k. a. és Vaszary Antal ur. egy valse ot játszott, míg Schermer Alice kis. a. három népdalt énekel el igen kedvesen „Daj de bájos a szerelmét titkolni, Mit ér a szöke önmecm.” A hangverseny jól sikerült. Összes bevétel 97 frt. 60 kr. az összes kiadás 58 frt 19 kr. a tiszta jövedelem 39 frt 41 kr., miből felülfizetés Chauer Otto ur 50 kr., Panek Ödön gym. igazgató ur 2 frt, özal.

Sőt ma napság a philozofus szavaira nem is adunk sokat, vizaszt nem várunk, de nem is remélünk tőle. Pogás kérdéseket adunk fel nekik s többnyire csak plombirozott feleletet kapunk. Sok fontos dolgot, alig véve figyelembe sietünk élni, azt tartva, hogy: ki korán egybe kel arany lakodalmat lel; hamar öszlñtünk, gyorsan kopaszodunk, úgy hogy sok ember oly kopasz, hogy csak egy hajszála van, t. i. a melyen az élete lóg. Így aztán arról sem panaszokodhatunk, hogy életünknek nincs elég fűszere, hogyné, hisz sok borsot törünk szeretett felebarátaink orra alá, sokszor mērgesek vagyunk mint a paprika és gyakran majdnem sóbálványú válnak kedves embertársaink ostobaságai fellett. Egyirányban haladunk, más irányban maradunk; sok függ a véletlen esetektől, úgy hogy ha Kolumbusz Kristóf nem fedezte volna fel Amerikát, nemely ember még ma sem tudna talán egy tojást megállítani.

Czélunk leggyakrabban a vagyon, gazdagság; pedig megmondta a nagy francia regényíró***) hogy: „Az ember meggazdagszik s aztán megíti a szél. S ez az élet koronája.” Mohó vágygoyval óhajtuk élvezni a jelent, az élet koronáját, hivatkozva, hogy bizony jobb ma egy tűzök, mint holnap egy veréb. Embertársainkkal nem törődünk, csak annyiban a mennyiben hasznunkra vannak; részvétünk is hiányos, mert a bajban levőnek érzelmeit el sem tudjuk képzelni; nincs a ki azt nekünk tolmácsolja, mert ki az a ki le tudná írni, hogy mit érez az oceán közepén az utas, midőn hallja a rémesszót, hogy süllyed a hajó; ki tudná leírni micsoda érzelmek keltek a masinista szívében, midőn látja a vonatának szembe rohanó, száguldó gyorsvonatot; mit érez a kéménysűprő, midőn a magas kémény zordon tőregében mászván egyszerre csak észre veszi, hogy oda alá befűtötték, oh e sötét gondolatokat elmondani nem lehet. Nem lehet pedig azért, mert az emberi lelket hiányosan ismerjük. Rajta kell lennünk tehát, hogy gyarapodjunk emberismeretben, mert csak ennek se-

***) Hugo Viktor A tenger munkásai-ban.

Huszágh Sámuelné úrnő 1 frt, Gecsányi Fizély Irma úrnő 1 frt, kiknek ez uton mond közönetet a rendezőség. A hangverseny tényleg követte, mely jó kedvet tartott egész éjféli 1 óráig. A jelen volt hölgyek: Gretzmacher Hilda, Heinecz Gizé, Herrmann Melánia, Joerges Gizella, Kostenszky Ella, Krausz Lujza, Liszaky Ida, Nyitrai Margit, Ronnert Olga, Richter Évike, Selmer Alice, Winkler Clotilde. Asszonyok: Chauerné, Gretzmacherné, Halmayné, Heineczné, Joergesné, Kostenszkyé, Krauszé, Liszakyé, Merzáné, Nyitrainé, Winklerné. Az első negyest 20, a másodikat 14 pár táncolta.

— **Az árvamegyei inszések javára adakozások** (III-ik kimutatás). A selmezi m. k. kohónál 39 frt 35 kr, a székelnai m. k. bányakémi műhely, a székelnai bányaszertár 1 frt 60 kr, Károly Nándor akna 22 frt 90 kr. István-akna személyzet 3 frt 34 kr, a székelnai 16 állatfőzői személyzet 6 frt, a selmezi miksaaknai bányatelep 21 frt, a pjerg-lipótknai személyzet 18 frt 15 kr, a m. k. Sándor-zömüti személyzete 5 frt 45 kr, a ribnikai zömütfelügyelőség tisztai, altszítói és munkás személyzete 29 frt 63 kr, Új-antaltárnai bányahivatali személyzete 4 frt 15 kr, Ó-antaltárna 22 frt 40 kr, Zsigmondakna 17 frt 63 kr, a m. k. gépfelügyelőség, hullakötőgyár és kovácsműhely 12 frt 30 kr, a székelnai m. k. bányamérnökség 2 frt 60 kr, a székelnai m. k. bányahivatali számvévi irodája 2 frt, székelnai m. k. bányahivatal 6 frt 30 kr, selmezi m. k. bányagazgatóság 30 frt 0 kr. György-tárna 3 frt 66 kr, Ferencz József-akna 30 frt 30 kr; Pachertárna 54 frt 30 kr, összesen 339 frt 81 kr.

— **Zongora órákat** ad Fekete József okl. zongoratanító, volt színházi karmester. Bővebbet a lap kiadóhivatalában.

— **Szűnőgyámoltó egyesület** alakult a mult heten Lugoson, Krassó-Szőrénymegye központján, hol eddig a magyar színházak ritkán s akkor is keserű napjai voltak, mert az odátöltött német és román színházakkal versenybenük soha sem tudtak. Ha vetődött is oda társulat, az, ha nem kompromittálta a magyar színház hitelt, rendszeren anyagi nyomorral küzdött. Most alakult egyesületnek, mint értesülünk, az lesz az egyedüli ezéjja, hogy Lugoson s esetleg a vármegye nevezetesebb pontjain a magyar színházak biztos ott-lont teremtsen. Az egylet elnöke Jakabffy Imre főispán, kitől az életrevaló eszme eredt s kinek Krassó-Szőrénymegye közigazgatási és közgazdasági fejlődésében már is kiváló érdemei vannak. Az egyesület működését már is megkezdte.

— **Folyékony és törékeny tárgyak postai szállítása** tárgyában a kereskedelmi miniszter hirdetményt tesz közre, melynek főbb pontjai ezek: Polyadékoknál (pezség, bor. stb.) arra kell vigyázni, hogy az egyes palackok a ládán belül oly szorosan legyenek elhelyezve, hogy ne mozoghassanak. Elő növényeket, különösen ha nagyobb tért foglalnak el, oly módon kell

gütségével érthetik el azt a célt, a melyet a görögök tüftek ki az emberiség elé s a mit ma is vallunk, a kalokagathaiat.

A kalokagathia az emberiség ideális törekvéseinek megtestesítője, a mi abban áll, hogy szép testben jövelek lakozzék. Ők nagyra becsülték a test és lélek harmoniaját, s nevelési rendszerükkel el is érték ezt. Mi hozzájuk képest visszaesésben vagyunk. A kereszténység felmerült vallásos irány a lelket elválasztá a testtől; nagyobb súlyt fektetett a lelki élet, a szellem fejlesztésére; ennek kőszínehejtik tudományának haladásunkat, de ez is a test rovására történt, úgy hogy ma már mind sürgetőbben hangzik a kényszerítő parancs, hogy a testi nevelés párhuzamosan haladjon a szellemivel. Így tehát visszatérünk a görögök felfogásához, kik azt tartották hogy szép testben lehet csak jó lélek; köztudomás dolog, hogy ók a tökéletes emberi testet tartották a szépség ideáljának; ezen felfogásukkal is fölültek állottak. A milói Venusnak arca szépség tekintetében nem valami kiváló; de nekünk egy kedves arca kell csak, hogy el legyünk bűvölve. Hogy lelki jószágra valóban törekszünk e, azt nehéz eldönteni. Tisztelet hallgatón azt jobban tudhatják. Csodálódik az, aki azt hiszi, hogy az a classicus ókor csupa olyan ideális emberekből állott volna mint egynémely kiváló egyén, a kiről hallottunk valamit. Az élet akkor is csak olyan tarka volt, mint manapság; hogy tényleg így van a dolog azt meg fogjuk látni Theophrastosz Erkölségi Jellemrajzaiból. Theophrastosz kr. sz. e. 320 körül élt; tanítványa és utódja volt Aristotelesnek.

Sok tudományos művet írt; kiválóan a természetrajzzal foglalkozott; reánk maradt néhány természetrajzi műtven kívül. 30 erkölségi jellemrajza is. E jellemrajzok tanbizonyosságot tesznek az ő kiváló megfigyelő képességéről, görög ízléséről, s magas erkölségi felfogásáról. Polykleshez intézett előszavában elmondja, hogy 99 éve ele már az emberek között s elég alkalma volt, hogy megfigyelje őket.

csomagolni, hogy azok minden oldalról kellően védve legyenek. Gyűmölcsöt legalább papírfoszalványok közé kell rakni, hogy össze ne zúzássék. Vajat és zsíradékok vízhatlanul kell csomagolni és vagy faladába, vagy ami még ajánlatosabb, bádógszelenecskébe tenni. Zsíradékok tartalmazó küldemények csak kettős tartályba csomagolva adhatók postára. Friss hús kosarakban és zsákokban is lehet szállítani, de a húsdarabokat a zsákon belül, borccettel áztatott vászonba kell burkolni. Tojást száraz, tiszta, szágtalan csészka vagy polyva közé téve, erősebb ládákban kell feladni. Folyékony vagy törékeny küldeményeknél a külső tartályra figyelmeztető idom, jel, pl. a szokásos palack stb. alak rajzolandó.

— **Diógenes hordója**. Diogenesről, a cynikus filozofusról mindenki tudja, hogy igen kevéssel beerte és lakásra is kevesebbet áldozott, mint ma akárhány bajlétkalan. Ama bizonyos hordó felett, melyben a jeles bölcset Nagy Sándor is meglátogatta, most a tudósok veszekeszenek. Kijelentik ugyanis, hogy az egész hordó-historia — mese, mert Diogenes már csak azért sem lakhatott hordóban, mivel abban az időben még nem is ismerték a hordót. A hordót a gallok hozták forgalomba és a régi görögök és rómaiak agyagvázákban tartogatták a bornak nevezett nedűt. Ezek az agyagedények hasonlók azokhoz a tömlőköz, melyeket Spanyolországban „amajaknak” neveznek. A görögök ezt „pithosnak” hívták és a kiválóbb halottakat is ilyenekbe temették. Ha Diogenes túlszába vitte a szerénységet, akkor valószínűleg ócska, repedezett vázában tanýázott.

— **Papagályok által behuzozott betegség**. Parisból jelentik, hogy Dubois madárkereskedőnek nem régiben szelészott papagályra érkezett Buenos-Ayresből, melyeket egy Lienárd nevű barátjánál, egy üres szobában elhelyezett. Ennek borzost következvénye lett. Ugyanis tíz napon belül títdögyladásban meghalt Lienárd asszony, majd az idősebb leánya, továbbá a náluk látogatóban volt Boussage házaspár, ezenkívül a házban lakó Bernason keresmáros a leányával együtt. De ezzel még nem lett vége az áldozatok hosszú sorának. Ugyanis meghalt a házi gazdának Lienárdnak újabbán két leánya, továbbá apósa Vacher tőkepenész, egy munkás, valamint Vasseux ókészes, ki Duboisól egy papagályt vett. Most pedig újabbán hét ember fekszik beteg, kiknek felgyógyulásukhoz nincs remény. A vizsgálat során kiderült, hogy a papagályok, melyeknek nagy része szintén elvesszett títdögyladásban, huzozták be e ragályos kórt, melynek az a sok ember áldozatul esett. Azt is beszéltek, hogy a betegségek behuzozása tengerentúli madarak által nem új keletű.

Csarnok.

Illuzió.

— Elbeszélés. —

Végig ment a kövezett úton, aztán ügyet sem vetve a tavaszi napfényben sétáló közönségre, balra

Csodálkozék azon, hogy Görögország, egy éghajlat alatt lakó polgárai is meynyre különböznek egymástól jellemre nézve; leírja ő tehát e különféle jellemeket, hogy az utódoira maradjanak mint emlékek, s hasznát vehessék, ha olvassák. Mindenesre kegyelettel kell olvasnunk tehát e 2290 éves emlékeket. A ki már több helyen megfordult az észrevehette, hogy az emberi arczokban vannak ismétlődő hasonlóságok; ez nemcsak az arczokra nézve áll, hanem a jellemekre is. Egy időben is van sok rokon jellem, de mint meg fogjuk látni, legmesszebbi időközben is ismétlődnek ezek. Kérem tehát tisztelt hallgatóimat, figyelemmel hallgassák e jellemzéseket; ókori photographiáknak is mondhatnók; egy-egy régen élt embernek ügyes ábráképe valamennyi, bár nehé elhomályosultak a hosszú időtől, de észre fogják venni, hogy nagyon élethűek, úgy, hogy nem egyiknek tisztelt hallgatóim közül úgy fog feltűnni, mintha tudná, hogy kiről van szó, talán lassan-lassan egy ismerősenek képe fog kidomborulni, a mi csak azt bizonyítja, hogy vannak az emberi léleknek ősi tulajdonságai, melyek legkevésbébe vannak kitéve a változásoknak.

Ezzalt 2 s 3 arczképet fogok bemutatni fordításban; Mindenik elejn egy az illettő jellemre vonatkozó értelmezés van. Ezek az értelmezések nehézsékes, fordításban még vesztettek is értéktől, de különben is nem kell nagy súlyt fektetnünk rá, hisz sok philosophus ugyanazon dologról is milyen értelmezést stított ki! Csak egyet említek, Spinoza a szerelmet így értelmezi: „a szerelem: nem egyéb, mint oly inger, melylyel vele jár a külső oknak képezete.” A ki ezt megérti, az pályadíjat érdemel.

De lássuk innáir magukat az arczképeket.*

(Folyt. köv.)

* Folyvást Dr. Hittrich Odón lye. tanár úr e lap szerk. által rendezett „Irodalmi és művészeti esélye”-n. Szerk.

tért el. Az út szeszélyes fordulatokkal vezetett le a kicsiny patakhoz, mely lassú esőregezzel halad keresztül a városan. A nap erősen tűz le a habokra, melyek közül itt—ott apró hálacsákák vetik fel magukat, ezüst pikkelyeiket megcsillantva a verőfényben. Örömben uszik a természet, a tavasz kitoró pompájában nyugodt mosolyhoz hasonló az élet.

Zsibongás, zaj, láma kellemes harmóniába olvadva, nyilatkozik mindent. Az emberek szeretik a verőfényt, mely oly alkalmas még, arra is, hogy felengesztelje az elborult arca bánatos vonásait.

Felméry Zoltán ott állott a patak partján és szórakoztatan leste a tova suhanó habokat a folyó víz tükörén. Oly tiszták voltak a habok, szélüket mintegy zománczall vette körül egy vastag vízseppreteg, melyen ezerszínben tarkítva tört meg a napágsár. Oh! elnézte volna sokáig ez egyszerű látványt, mely annyira alkalmas volt arra, hogy kellemes gondolatokat ébresz szem fel benne.

Nézte a kristály tiszta vizet, mely lassan esőregezzel végig a köves, homokos talajon s melynek sima tükörre mintha vissza tükrözte volna belső kedélyvilágát. A víz felé hajolt, mely visszaadta földi porhüvelyének délezeg alakját és rokonszenves arcát. Aztán nagyot kacagott, valami boldog gondolat villanhatott meg a fejében. Örömtől sugárzott az arca, öklöbe szorította a bal kezét, míg jobb kezével vagy háromszor megsimlította azt a könnyű sétatápat, melynek drága ezüst fogantyúja imé a kezében maradt.

Kelére szerette volna ölelni az egész világot, minden bánatával, minden örömeivel együtt. Szerette volna dalba szedni érzelmeit, hogy fennek hirdethesse a szerelm magasztos érzeményét. Igen! kedve lett volna versenyre kelni a csésereg madárkák seregével, mely boldogan élvezte a jelen tüdvet és vidáman énekel az élet fennségét, életnyújtó gyönyöréről.

Miért? . . . Eh! Felméry Zoltán egy huszonhat éves ifjú ember volt, ki, mint a vidék egyik leggazdagabb földbirtokosa, olyba vette az életet, milyennek az ideális írők rendszeren leírni szokták. Gazdag volt nagyon, de nemcsak vagyonban, hanem érzelemben is. Pedig vajmi kevesen vannak napjainkban azok, kikről ugyanezt lehetne állítani! . . . Nem volt senkije, az edes apja pár év előtt halt el, az anyját pedig alig ismerte. Rokonaíró alig tudott valamit, nem háborgatták, ebben szerencsés volt, míg jó barátai, az élet küszöbén akadtak azok is, nem sokat nyertek vele, mert hamar túl-adott rajtuk. De volt egy nagy kincs: a szi ve, mely tudott érezni, ebben az érzésnélküli, számító korban.

Tapasztalt, művelt ember volt, kedves módorral, a la IV. Henrik szakkállal és esinos bajszussal nem esoda ha feltűnést is keltett. Elvégezte a jogot csupa kedvtőlésből és hiszágóbb megszerzte a doktorátust is. Aztán utazni ment, bejárta Németországot, Angliát, Franciaországot. Sokat tartózkodott Parisban, Rómában és a pompás egájfi Nápolyban. Megnézett mindent, a mit megnézni érdemes volt. Atyja halála után szórakozást keresett és mivel az alhoz szükséges kellek sem hiányozott nála, bő kúrpolitást nyert a világias élvezetekben. A legutóbb, most a telen Parisban tartózkodott hol élénk részt vett a társadalmi mozgalmakban. Dilettáns festő volt és a „salon pittoresque” legutóbbi kiállításán egy hangulatos képevel arany érmet nyert, mire nem is számított, de mi elegendő volt arra, hogy híressé tegye őt az előkelő körökben. A festmény egy kedves kis lányt ábrázol, aki az ablakban szorgalmasan horgol, míg egy átelleni ház nyitott ablakából két fiatal ember látesővezi a leánykát, kétségtelettel figyelmét akarva magokra vonni, mi sikerült is nekik. Valami nagyszerűen van visszaadva a leányka meglepetése, a mint, horgolását félben hagyva, csodálkozva mereszti gyönyörű szeméit a vakmerő fiatal emberekre.

A kép által egészen ismeretessé tette magát a párisi szalonokban, hol a esinos kiltűjű, gazdag ifjut már is megszerették kellemes módoráért. Különös, de a párisi, chic kes nők nem tettek reá valamit különös benyomást, el köztöltük, a nélkül, hogy érzelmeikben gazdag szíve lángra lobbant volna. Megismerte az életet a maga mivoltában, de lelke nem perszelődött meg, mikor áttelepte a határt, mely oda vezet. Nem voltak neki oly nagy port felverő viszonyai, minőkről a regények tesznek említést; de anyyi igaz volt, hogy egy márkínó úgy beleboldult a barna ifjúba, hogy maga kínálta meg kezével Felméry Zoltánt, ki nem fogadván el ez áldozatot, okta lett annak, hogy a szép márkínó megérte magát érte. Oh! a lapok sokat írtak erről és nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy neves emberre tegyék őt.

Valahányszor végig kocsizott a Bois de Boulogne-en sok esinos nő, kime kísérte a fiatal ember mozdulatait. A Théâtre Français premiere-jéin a páholya valóságos ostromnak volt alávetve, mikor ő barátáival ott megjelent. Maga sem tudta miért, de keresték az ismeret

ségét és nyílt, őszinte, férfias modorúvá válással ünnepelek. Valóban, sokszor eltűnődött azon maga is, hogy mivel tudta volna megadni erre. A francziák szerették, ünnepelek ezt az excentrikus embert, ki nem keresi a felhőt és mégis mindennap eleget beszélget magáról.

Aztán egy furcsa hír keringett a francia fővárosban róla. Ép oly érdekes, mint jellemző reá nézve. Az Opera Comique egyik előadóné énekesnője, kinek kegyelért éltek-haltak a vívók, fogadott egy gazdag bankárral, hogy két hét alatt meg fogja hódítani a szép magyar fiatal embert. A kitudott két hét eltelt és a csodaszép énekesnő, bár mindent megkísérelt terve végbe vitelére, kudarcot vallott és — elvesztette vele szemben a fogadását. Haszna annyi volt belőle, hogy a rajongásig beleszeretett Zoltánba, ki állhatatosan ellent állt a szédítő ostromlásnak. Persze ez megmesébb színben tündette fel a fiatal embert, kinek egyéb érénye sem volt, minthogy szíve nem nyílt meg az igazi szerelem tavaszának. Annyi nőt látott oldala mellett, hogy közönyös tudott maradni velük szemben, kiknek izléstük banális, modoruk affektált, érzelmük változókonny, kedvességük erőltetett volt.

Oh! nem ilyen nőről ábrándozott Zoltán magányos perceiben! . . . De olyan leánykáról, kit szeretni fog azért, mert szerény, mint az illatos tavaszi ibolya, ki természetes, mint maga az élet, vidám és derült, mint a verőfényes napugár és kedves kimondhatatlanul. Zoltán olyan nőt óhajtott, ki maga az ideál, ki szeretni fogja őt magáért minden mellékgondolat nélkül. Sokat gondolkozott erről; vajjon meg fog-e oly nővel ismerkedni? . . . Ki tudja? . . . Neha bizonytalanul hitte ezt.

Megunta Párist élveivel együtt és leutazott a délvidékre. A nizzai szezon éppen ez időtájt volt a legelőnkebb. Mindenféle nemzetiségű férfiak és nők élveztek az enyhe éghajlatot. Nagy sűrűség forgás, eleven élet pezsgett mindenfelé. Az ünnepek egymást érték, mindenki sietett gyönyörben eltölteni ezt a rövid életet, mely oly hamar elmúlik fejünk felől hogy alig vesszük észre.

Felméry Zoltán kissé visszavonult a társaságtól és néha egyedül ballagott végig a promenade des Anglais-n gyalog, pedig vele volt fogata is Nizzában. Egy nap, — szép idő volt, — kiment a közeli naranes és olajfaerdőbe, hol elmerengve sétálgatott óra hosszákig. Nem is vette észre, hogy feje felett beborult az ég és záporosóval keesgettette az amúgy is száradt talajt. Mikor már a kövér esőcseppek hullani kezdtek, akkor jutott észébe, hogy jó lesz visszatérni; vele volt esernyője és fel sem vette a zápot.

Hirtelen sikoly lebben el az egyik fa mögött; Zoltán megáll, aztán oda siet segélyre annak a nőnek, ki megesuszamlott a nedves fűvön. Udvariasan felajánlja neki szolgálatát; a fiatal hölgy reá néz, aztán elfogadja karját, mert, mint mondja, amúgy is kétségbe volt esve, hogy eltévedt és nem tud vissza menni Nizzába.

Francziául beszélgettek mindketten, de a nőnek legott feltűnt az a magyaros kiejtés, melylyel Zoltán beszélt. Meg is kérdé az iránt Felméryt, ki vidáman vallotta be, hogy egyike a legjobb magyar hazafiainak.

A fiatal hölgy vidáman mesélte el erre, hogy tulajdonképpen mindketten magyarok és így fölösleges idegen nyelven csevegniök egymással, mikor azt a honi nyelven is megtehetik.

Felméry Zoltán mintha, egészen átalakult volna. Valami különös érzés lopta be magát a szívébe észrevétlenül. A csinos fiatal leány egyike volt a leggazdagabb bárosaládok gyermekeinek. Selestey Gizella báró kisasszony édes atyjával töltötte el a telet Nizzában, honnan március vége felé haza utazni szándékoztak S . . . i földbirtokaira.

Nem is vették észre, hogy a zápor elállt és a nap újra csodás fényvel aranyozta be a természetet és a fákról lehulló esőcseppeket. Gondtalanul, mint két vidám iskolás gyermek haladtak a nizzai uton, karonfogva a kifeszített esernyő alatt.

A bárónő egyszer hangos kacajra is fakadt. — Tudja-e Felméry ur, — mondta gondtalanul, — mily furcsa ez a mi sétánk! . . . Egy esernyő meg egy szív! . . . Pedig az eső immár rég elállt.

— Mit tesz az! bárónő . . . mikor oly kellemes reám nézve éde sentir un coeur palpiter sous l'ombrelle. — Ejnye, uram, minő vakmerő ön, hogy ilyeneket mer mondani egy védtelen hölgynek! — mondja Gizella bárónő, mosolyogva fenyegetvén meg társát rózsás ujjával. — Csak otthon volnánk, tudom kikapna tőlem ezért, de magányosan még szívesen van a védelmére.

Ezer bohóságot összefecsegye értek a promenade des Anglais-n fekvő palotájukba, hol az apa kissé ag-

rodva várta leányát, ki a zápor előtt távozott az erdőbe virágot gyűjteni. Nagyon megörült, mikor leányát visszatérni látta és miután Felméry Zoltán az öreg bárónak bemutatatta magát, Selestey Tivadar báró egyik jó barátjának fiára ismert az ifjúbán.

Ez időtől kezdve Zoltán mindennapos lett a háznál, hol meleg fogadtatásra lelt mind az öreg báró, mind a szép Gizella észrevétele.

Zoltán végre is észrevette, hogy némi kis érdeklődést táplál a bájos Gizi baronesse iránt, de nem sokat törődött vele, mert azt hitte, hogy ez csak amolyan vonzalom, minőt az ember esinos nők iránt táplál, aztán elmúlik hamar, mint valami szép álom, ha bámulatunk tárgya nincs már közelünkben.

Azi bevallotta már magának, hogy Gizi baronesse nem valami rendkívüli szépségű de rózsás arczával és hullámos dús szőke hajával. Szürke szemeiben pedig mintha a pajzán jó kedv derült fénye tündöklenék örökösen. Jó kedve sokszor elragadt magára Zoltánra is, ki észrevétlenül haladt végig azon a veszedelmes lejtőn, mely a szerelem fennsleges birodalmába vezet.

(Folyt. köv.)

Heti naptár.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protoszt. naptár	Izraelita naptár
27 Vasárnap	B 4 Laetare	B Rapert	28
28 Hétfo	Sixtus p. hv.	Gedeon	29
29 Kedd	Cyrrill svp. vt.	Eusztáz	1 Nis. R.Ch.
30 Szerda	Quirin vt.	Kvirin	2
31 Csütörtök	Amosz	Amosz	3
1 Péntek	Hugó pk.	Hugó	4
2 Szombat	Paulai Fer. hv.	Theodozia	5 Sab. Wajik

Nyilt-ter.*)

Mennyasszonyi selyemruhákra való selymeket fekete, fehér és crém-színben, simát és damaszt méterenként 45 krtól 16 frt 65 krtig (mintegy 800 különböző fajtaban) szállít egyes öltönyökre, vagy egész végeken is postabér- és vámmentesen **Hannenberg G. (es. kir. udvari szállító) **selyemgyárú Zürichben.** Minták postafordulóval küldetnek. Svájcba intézett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.**

* E rovat alatt közlötöknek sem tartalmáért sem alakjáért nem felelős a Szerk.

Bor-kivonat.

Igen egészséges és jó borknak azonnali készítéséhez melyet valódi természetes bortól megkülönböztetni nem lehet, ezen kipróbált különlegességet ajánlom.

Két kilo (100 liter borhoz elégséges) ára 5 frt 50 kr. Receptek ingyen mellékeltek.

Jó siker és egészséges gyártmányért jótállok.

Szesz megtakarítás

érhető el felülmulhatlan szesz erősítő esszenciámmal: ez az italoknak kellemesen vágó izt-kölesönöz s csak nálam kapható.

Ára 3 frt 50 kr. kilonként (600—1000 literre) használati utasítással együtt.

Ezen különlegességek kivül Rum, Cognac, finom Liqueurök stb. gyártásához szükséges összes esszencia-alkat ajánlok felülmulhatlan minőségben. Receptek ingyen mellékeltek. Árjegyzék bérmentve.

Pollak Fülöp Károly

esszencia különlegességek gyára Prágában.

Szolid ügynökök kerestetnek 26—50

Becsét veszti

a legválasztékosabb étel is, ha nincs étvágyunk.

Az étvágy gerjesztésére, úgy mint minden nemli gyomorbeteg ellen melegen ajánljuk t. olvasóink figyelmébe **Egger díjtalmazzott**

SZÓDA-PASZTILLÁIT.

Kaphatók 30 kros eredeti dobozokban a monarchia összes gyógyszerárában, valamint az

EGGER A. Fia cég

gyógyszer különlg. gyárában Bécs

Kapható Selmezbányán: Sztankay Ferenc és Margótsy János gyógyszerészeknél. Korponán: ifj. Eisert Pál gyógyszerésznél. Ipolyvágyon: Berko István gyógyszerésznél. 13—15

Hirdetés.

A „Vörös kút”-i út mellett fekvő Gecsányi-féle két emeletes ház augusztus 1-től kezdve, méltányos feltételek mellett bérbe adó. — Részletes felvilágosítás ugyanott a 2-ik emeleten kapható

Van szerencsém a n. é. közönségnek, rak-táramon készletben lévő,

homok és márvány kőből,
a legújabb minták szerint készült

sírköveket

főljánlani. **Sírlatokat** és építkezésnél, kö-faragó munkát a legutányosabb árak mellett, nem csak helyben de vidéken is elvállalok.

Özv. **Gulrich Józsefné.**

1—3

Villányi borok

világhírű nemes fajok.

1888-as vörös	portozi borok literje	24—30kr.
1886-os	„ kiválogatott	„ 35—40
1884-es	„ cabinet	„ 45—60
1891-es fehér	asztali borok	„ 22—24
1889-es	„	„ 26—24
1886-os	„ pecsényebor	„ 35—40
1884-es	„ muskatly vagy rizlingi	„ 45—60
	Siller borok	„ 18—26
	Fehér s vörös asszu borok	„ 80—150
	Törköly pálinka	„ 50—60
	o szilviorium	„ 80—100
	Cognac	„ 150—250

Rendelmenyeket 50 literes hordóktól kezdve feljebb vasuti utánvétellel jótállás mellett szállít a **Váradiféle pinczegazdaság Villányon** (Baranya-megye) Pálinkák asszu borok 5 kgr. posta csomagokban is szállítatnak. Hordók bérmentve visszavétnék.

1—3

Kerestetik bérbe, vagy vételre egy ház, mely egy asztalos üzletnek megfelelné.

Maczán Ferencz.

1—3

Helyiség-változtatás

Van szerencsém a n. é. közönségnek tisztelettel jelenteni, hogy

bádogos-műhely-

emmel az „ó postához” ez. házba költöztem, hol

bádogos-építő munkák, díszítmények

és mindennemű

javítások

átvétetnek és a legolcsóbb árak mellett is mindig főtörékvésem leend minden reám bízott munkát a legjobban és gyorsan elkészíteni.

Kiváló tisztelettel
Kohai Rezső,
bádogos.

1—3

LE GRIFFON

a legjobb szivarkapapir
a legjobb szivarka hüvelyek.

13—13